

Mielőtt

*arcodra nézek egy táborban
dél van a folyosók kanyarulatában
elköszönünk intesz kezed mögött
távolabb a kert fáit ebédhez rendezik
az asztalokat fölöttük tekintek át
szememben a koradélután mintha
egy nyári köves úton sétálnék
még frissen érkezőben de már
a hazaútra összerámolt szürke
bőröndöket húzom magam után
mintha egy fehér ruha lenne a nap
egy percre megállsz előttem
az ajtóban aztán eltűnsz a lépcsőkön
a mosogatás zajában sűrögnek
mindenütt indulok kicsit magányosan
még egyszer megszólítok mindenkit
mielőtt elmennének*

VÉCSEI RITA ANDREA

Lé, leve, levünk, levem

1.

*Csap alatt hűtik nekem,
beleharapok, a leve éget, forró, édes lé,
akkor is édes, ha besózom,
nem csak rászórni szoktam, jól bedörzsölöm.
A sorok végén a fakó, fehér szemeket otthagynom,
csenevészek, mint a karom,
pibéire foltokban száradt a só,
húzódik, amikor megmozdítom.
Végül halványsárga borzák maradnak,
nem engedem ki a fogam közül,
keresztbe harapom a csövet, úgy szívom,
ki van pöckölve a szám, folyik a nyálam,
a hasamra csöppen.
Még nincs mellem, csak alsó van rajtam,
katicás fürdőnadrág,
a felsőt nem hiányolja senki rajtam kívül.*

2.

*Félgömbök gyűlnek a szája fölött,
lenyalja vagy a kézfejjével maszatozja szét,
csillog a homloka, nem veszi észre,
hogy a balántékán elindul pár csepp.
Addig gyorsan folyik, míg nincs borosta,
az arcán csak gördülni tud,
időnként megáll,
szlalom a szőr között,
a rövidre nyírt szőke szálak az akadályok.
Az állára ér, remeg, én vagyok benne,
kicsike torz,
épp nevetek, amikor az egyik úgy megtelik,
hogy lehúzza a súly, és a számba esik.
Sós, mint a könny,
azt elszopogatom, amikor nem akarom,
hogy sírni lásson.*

3.

*Barna, párhuzamos rostok,
enyhe rózsaszín beütés,
kitölti a dobozt, pontosan illik bele,
pedig élőben sosem ilyen kerek,
úgy szeletelik, hogy azt hidd,
természetes, ezért írják a címkére,
saját lében, natúr.
Még nem próbáltam,
hogy ne tettem volna rá majonézt,
joghurt, só, bors, citrom, currypor,
meg egy kis mustár.
Kinyitom, mindig leöntöm a levet, most nem,
azzal együtt a számba veszem,
fogam között szűröm, konzervlé, ki kéne köpni,
próbatétel, hát lenyelem,
jó, hogy nem az olajossal kísérletezem.*

4.

*Öregebb volt nálam kilenc évvel,
elvette a szüzességem,
és megmutatott egy illatot,
ami az enyém, de addig nem ismertem,
mert nem nyaltam meg a bőrömet*

*tűző napsütésben, vagyis utána, már árnyékban.
Amikor kibűlt egy kicsit, megnyalod ott,
ahol forró volt az előbb,
finoman végighúzod a nyelved,
és rögtön megszagolod,
mondjuk az alkarodat a könyököd felé,
ne legyen rajta krém, naptej, semmi,
a nap és te egyszerűen,
így együtt még soha nem érezted,
egyszer lehet megcsinálni, ha ugyanott próbálnád újra,
ugyanazon a helyen, másodszor nem sikerül.*

